

Daniels bok – nummer hundre og ti

Romas trefoldige allianse: Avsløring av basunenes profetiske betydning i Johannes' åpenbaring

Jeff Pippenger
2024-03-01

Islam fra den første og den andre ve i Åpenbaringen kapittel ni representerte den dommen som ble brakt over Roma. William Miller hadde kalt basunene «de særegne dommer» som ble brakt over Roma, men Miller kunne ikke se det moderne Roma som den trefoldige alliansen som leder verden til Harmageddon. Uriah Smith erkjente at basunene representerte Guds dom over Roma, og at den femte og sjette basun (den første og den andre ve) var dommer over den katolske kirke.

«For en utlegning av denne basun skal vi igjen øse av Mr. Keiths skrifter. Denne forfatter sier med rette: 'Det finnes knapt en så samstemmig enighet blant fortolkere angående noen annen del av Apokalypsen som når det gjelder anvendelsen av den femte og sjette basun, eller det første og andre ve, på sarasenerne og tyrkerne. Det er så åpenbart at det knapt kan misforstås. I stedet for at ett eller to vers betegner hver av dem, er hele det niende kapittel i Åpenbaringen, i like deler, viet til en beskrivelse av dem begge.»

«Det romerske riket gikk tilbake, slik det oppstod, ved erobring; men sarasenerne og tyrkerne var de redskapene ved hvilke en falsk religion ble svøpen over en frafallen kirke; og derfor blir de, i stedet for at den femte og sjette basun, slik som de foregående, betegnes ved dette navn alene, kalt veer.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495.

Det Miller og Smith ikke erkjente om basunene som Guds dom over Roma, var at disse dommene ble frembrakt ved håndhevelsen av soldyrkelsen. I året 321 vedtok Konstantin den første søndagsloven, og ni år senere flyttet han hovedstaden fra byen Roma til byen Konstantinopel, og innledet således prosessen med oppløsningen av Romerriket. I Daniel kapittel elleve skulle det hedenske Roma herske suverent i en «tid», som representerte de tre hundre og seksti år, fra slaget ved Actium i året 31 f.Kr. og inntil året 330, da Konstantin delte riket i Vest og Øst.

Han skal komme fredelig, ja inn i de feteste steder i provinsen; og han skal gjøre det som verken hans fedre eller hans fedres fedre har gjort; bytte og rov og rikdommer skal han spre iblant dem; ja, mot festningene skal han legge sine planer, men bare for en tid. Daniel 11:24.

I løpet av disse tre hundre og seksti årene var Romerriket i det vesentlige uovervinnelig, men da hovedstaden ble flyttet til Østen, var det ikke lenger mulig å styre et så enormt rike. Konstantin forsøkte å opprettholde kontrollen ved å dele riket mellom sine tre sønner, men dette bidro bare ytterligere til oppløsningen av det tidligere imperiet.

Da pavedømmet inntok jordens trone i året 538, ble det på det tredje konsilet i Orléans vedtatt en søndagslov. Slik begynte Muhammed i året 606 sin profetiske tjeneste, og symbolsk fremstilte han den basunen som historikerne betegner som «en svøpe over en frafallen kirke». Historien om det første og det andre ve, som begynte med Muhammeds tjeneste i året 606, ble avsluttet den 22.

oktober 1844, da den sjuende basun lød.

Det andre ve er over; og se, det tredje ve kommer snart. Og den sjuende engelen blåste; og det lød høye røster i himmelen, som sa: Denne verdens riker er blitt vår Herres og hans Kristi riker, og han skal regjere i all evighet. Åpenbaringen 11:14, 15.

I løpet av historien til de to første Veene ble Konstantinopel, hovedstaden i det østlige Roma, erobret i 1453, og det pavelige Roma i vest fikk sitt dødelige sår i 1798. «Svøpen over en frafallen kirke» hadde felt både det sivile og det religiøse Roma. Det trefoldige forbundet med det moderne Roma fullbyrdes ved den snart kommende søndagsloven i De forente stater.

«Protestantene i De forente stater vil være de fremste til å rekke sine hender over kløften for å gripe Spiritualismens hånd; de vil strekke seg over avgrunnen for å slutte hånd med den romerske makt; og under innflytelsen av denne trefoldige forening vil dette landet følge i Romas fotspor ved å trampe på samvittighetens rettigheter.» The Great Controversy, 588.

På den tid skal islam i det tredje Ve utføre Guds dom over det moderne Roma for dets håndhevelse av søndagstilbedelsen, slik Han gjorde med det hedenske Roma og det pavelige Roma. Med det hedenske Roma benyttet Han de fire første basunene for å gjøre ende på det romerske herredømmet i hovedstaden i det vestlige Roma innen år 476, for etter år 476 var ingen hersker over byen av romersk avstamning. Innen 1453 gjorde islams femte basun ende på det romerske herredømmet over det østlige Roma. Innen 1798 ble det pavelige herredømmet over den tidligere tidobbelte inndelingen av Europas nasjoner gjort ende på i historien om islams sjette basun. Undergangen til Romas borgerlige rike, både i vest og i øst, og til Romas religiøse rike, ble tilveiebrakt som følge av håndhevelsen av den hedenske soldyrkelsen.

«Folket i Amerikas forente stater har vært et begunstiget folk; men når de innskrenker religionsfriheten, oppgir protestantismen og gir pavedømmet sin støtte, vil deres skylds mål være fullt, og 'nasjonalt frafall' vil bli opptegnet i himmelens bøker. Resultatet av dette frafallet vil være nasjonal undergang.» Review and Herald, 2. mai 1893.

Profetiens tredobbelte anvendelse fastslår kjennetegnet ved profetiens endelige oppfyllelse på grunnlag av kjennetegnene ved de to første oppfyllelsene. Den 11. september 2001 inntraff det tredje Ve i historien. Det hadde opprinnelig inntruffet den 22. oktober 1844, for det tredje Ve er den sjuende basun, og denne basunen begynte å lyde på den tid. Men slik det var med det gamle Israel, valgte det moderne Israel opprør og førte dermed til en tid med ørkenvandring i stedet for å fullføre verket. Beseglingstiden for den tredje engelen ble derfor forsinket, inntil den begynte igjen den 11. september 2001.

«I førti år stengte vantro, murring og opprør det gamle Israel ute fra Kana'ans land. De samme syndene har forsinket det moderne Israels inntreden i det himmelske Kanaan. I ingen av tilfellene var Guds løfter årsaken til feilen. Det er vantroen, verdsligheten, den manglende innvielse og striden blant Herrens bekjennende folk som har holdt oss i denne syndens og sorgens verden så mange år.» Selected Messages, bok 2, 69.

Gud forandrer seg ikke, og Han dømmer i samsvar med det tilgjengelige lys. Det moderne Israel hadde mer tilgjengelig lys enn det gamle Israel, og vi får vite at «de samme synder har forsinket det moderne Israels inngang i det himmelske Kanaan». Dersom det moderne Israel bare var blitt holdt ansvarlig for det lys som det gamle Israel ble holdt ansvarlig for, ville det ha vært nok, men de hadde mer lys. Derfor, dersom det var de «samme synder» som førte til at «det gamle Israel» vandret i ørkenen i «førte år», da ble ikke bare det moderne Israel forvist til «ørkenen» i opprøret i 1863, men de var like sikkert bestemt til å dø der. Deres «synder» har forsinket den tredje engels verk inntil nå.

«Engelen sa: 'Den tredje engelen binder, eller besegler, dem i bunter for den himmelske lade.' Denne lille skaren så tynget og medtatt ut, som om de hadde vært gjennom alvorlige prøvelser og kamper. Og det så ut som om solen nettopp hadde steget frem bak en sky og skinte på ansiktene deres, slik at de så seirende ut, som om deres seirer nesten var vunnet.» Early Writings, 88.

De samme synder som forviste det gamle Israel til å dø i ørkenen, har forsinket den tredje engels verk, som ankom den 22. oktober 1844.

«Etter at Jesus åpnet døren til det aller helligste, ble sabbatens lys sett, og Guds folk ble prøvet, slik Israels barn i fordums tid ble prøvet, for å se om de ville holde Guds lov. Jeg så den tredje engel peke oppover og vise de skuffede veien til det aller helligste i den himmelske helligdom. Idet de i tro går inn i det aller helligste, finner de Jesus, og håp og glede springer frem på ny. Jeg så dem se tilbake og granske fortiden, fra forkynnelsen av Jesu annet komme og gjennom deres erfaring helt frem til tidens utløp i 1844. De ser sin skuffelse forklart, og glede og visshet besjeler dem igjen. Den tredje engel har opplyst fortiden, nåtiden og fremtiden, og de vet at Gud i sannhet har ledet dem ved sitt hemmelighetsfulle forsyn.» Early Writings, 254.

Den tredje engel er beseglingens engel, og han kom den 22. oktober 1844, men hans verk ble forsinket av de samme synder som førte til at det gamle Israel døde i ørkenen. Forsinkelsen forårsaket av opprøret i 1863 var en forsinkelse av den tredje engels verk, og derfor er beseglingen blitt hindret og forsinket i over hundre år.

«[4 Mosebok 32,6–15, sitert.] Herren Gud er en nidkjær Gud, og likevel bærer Han lenge over med sitt folks synder og overtredelser i denne slekt. Dersom Guds folk hadde vandret etter Hans råd, ville Guds verk ha gått frem, sannhetens budskaper ville ha blitt båret til alle folk som bor over hele jordens overflate. Dersom Guds folk hadde trodd Ham og vært ordets gjørere, dersom de hadde holdt Hans bud, ville engelen ikke ha kommet flygende gjennom himmelen med budskapet til de fire englene som skulle slippe vindene løs, så de skulle blåse over jorden, idet han ropte: Hold, hold de fire vindene, så de ikke blåser over jorden før jeg har beseglet Guds tjenere på deres panner. Men fordi folket er ulydig, utakknemlig, uhellig, slik det gamle Israel var, blir tiden forlenget, for at alle skal høre det siste nådebudskap forkynt med høy røst. Herrens verk er blitt hindret, beseglingens tid forsinket. Mange har ikke hørt sannheten. Men Herren vil gi dem anledning til å høre og omvende seg, og Guds store verk skal gå fremover.» Manuscript Releases, bind 15, 292.

Den 11. september 2001 kom den tredje engelen igjen, og beseglingstiden, som hadde vært forsinket siden opprøret i 1863, begynte igjen. Det var islams ankomst i det tredje Ve, som også er den sjuende basun som markerer begynnelsen på beseglingstiden. Beseglingstiden begynte med den tredje engelens ankomst den 22. oktober 1844, da den sjuende basun begynte å lyde, men den basunen ble hindret og forsinket.

Og engelen som jeg så stå på havet og på jorden, løftet sin hånd mot himmelen, og svor ved ham som lever i all evighet, som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, at det ikke lenger skulle være tid; men i dagene da den sjuende engels røst høres, når han skal begynne å blåse i basunen, da skal Guds mysterium bli fullendt, slik som han forkynte for sine tjenere profetene. Åpenbaringen 10:5–7.

«Røsten» til den sjuende engelen er røsten til engelen i Åpenbaringen kapittel atten, som steg ned da de store bygningene i New York City ble revet ned.

Og etter dette så jeg en annen engel stige ned fra himmelen, som hadde stor makt; og jorden ble opplyst av hans herlighet. Og han ropte med høy røst og sa: Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt et tilhold for onde ånder og et skjulested for hver uren ånd og et bur for hver uren og avskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket av vinen fra hennes horederis vredesvin, og jordens konger har drevet hor med henne, og jordens kjøpmenn er blitt rike ved overfloden av hennes vellyst. Åpenbaringen 18:1–3.

«Røsten» til den mektige engelen som stiger ned, befaler englene å holde de fire vindene tilbake, hvilke fremstilles som en «vred hest» som søker å bryte løs og bringe død og ødeleggelse i sitt spor.

«Guds engler gjør Hans vilje og holder jordens vinder tilbake, for at vindene ikke skal blåse over jorden, heller ikke over havet eller over noe tre, før Guds tjenere er blitt beseglet på sine panner. Den mektige engelen ses stige opp fra øst (eller soloppgangen). Denne mektigste av engler har i sin hånd den levende Guds segl, eller Hans segl som alene kan gi liv, Han som kan innskrive på pannene det merke eller den innskrift som tilkjennegir hvem udødelighet, evig liv, skal bli gitt. Det er denne høyeste engelens røst som hadde myndighet til å befale de fire englene å holde de fire vindene i tømme inntil dette arbeidet var utført, og inntil han skulle gi befalingen om å slippe dem løs.» Testimonies to Ministers, 445.

Engelen som befaler de fire englene å holde vindene tilbake, er engelen i Åpenbaringen kapittel atten som opplyser jorden med sin herlighet, og hans «sterke røst» er den syvende engels røst.

«Og hvilket bilde blir ikke gitt i Åpenbaringen 7 til vår ettertanke, trøst og oppmuntring! De fire englene får i oppdrag å utføre et verk på jorden. Men Én som kjøpte verden ved å gi seg selv som løsepenge for den, har noen utvalgte få. Hvem? De som holder alle Guds bud og har Jesu tro.

«Johannes' oppmerksomhet ble rettet mot et annet syn: 'Og jeg så en annen engel stige opp fra soloppgangen, med den levende Guds segl' (Åpenbaringen 7:2). Hvem er dette? Paktens Engel. Han kommer fra solens oppgang. Han er soloppgangen fra det høye. Han er verdens lys. 'I ham var liv, og livet var menneskenes lys' (Johannes 1:4). Dette er Han som Jesaja

beskriver: 'For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder; og hans navn skal kalles Underfull, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste' (Jesaja 9:6). Han ropte, som En som hadde overhøyhet over englehærene i himmelen, til dem 'som det var gitt å skade jorden og havet', idet han sa: 'Skad ikke jorden, heller ikke havet eller trærne, før vi har beseglet vår Guds tjenere på deres panner' (Åpenbaringen 7:2, 3).»

«Her er det guddommelige og det menneskelige forenet. Befalingen gis til de fire englene om å holde de fire vindene tilbake inntil de mottar Hans kall. Les hele kapitlet. Ropet: «Gjør ikke skade», uttales av Gjenoppretteren, Forløseren.

«Dom og vrede skulle holdes tilbake bare for en liten stund inntil et bestemt verk var utført. Budskapet, det siste budskap om advarsel og barmhjertighet, er blitt forsinket i sitt verk ved den selviske kjærlighet til penger, den selviske kjærlighet til bekvemmelighet, og menneskets uskikkethet til å utføre et verk som må gjøres. Engelen som skal opplyse jorden med sin herlighet, har ventet på menneskelige redskaper gjennom hvem himmelens lys kunne skinne, og de således samarbeide om å gi, i dets hellige, høytidelige betydning, budskapet som skal avgjøre verdens skjebne.» Manuscript Releases, bind 15, 222.

Den tredje engelen, som er Kristus, er også den beseglende engelen som kom den 22. oktober 1844, men på grunn av Guds folks ulydighet er Hans verk med å besegle de hundre og førtifire tusen blitt forsinket inntil 11. september 2001. Da felte islam under det tredje ve ned New Yorks store bygninger, og beseglingsprosessen begynte. På det tidspunkt ble folkene «vrede, men holdt tilbake». Den første stemmen i Åpenbaringen kapittel atten er stemmen som befaler de fire englene å holde tilbake, mens Guds folk blir beseglet.

Jesus illustrerer alltid enden med begynnelsen, og den 26. februar 1993 detonerte islam i det tredje Ve et lastebilbombeangrep i den underjordiske parkeringsgarasjen under Nordtårnet i World Trade Center. Eksplosjonen forårsaket betydelig skade på bygningen, drepte seks mennesker og skadet over tusen andre. Selv om angrepet ikke fikk tårnene til å rase sammen, var det en betydelig terrorhandling på amerikansk jord og varslet begivenhetene den 11. september 2001.

Beseglingstiden begynte den 11. september 2001, men den innbefattet en forutgående advarsel åtte år tidligere. Det islamske angrepet på Israel den 7. oktober 2023 er en forutgående advarsel om avslutningen av beseglingstiden. De profetiske kjennetegnene ved det tredje Ve er blitt fastslått gjennom de profetiske kjennetegnene ved de to første Veene. I de innledende versene i kapittel ni i Åpenbaringen blir beseglingen av de hundre og førtifire tusen fremstilt.

Vi vil behandle dette emnet i den neste artikkelen.

«Hvis slike scener som dette skal komme, slike veldige dommer over en skyldig verden, hvor skal da tilflukten være for Guds folk? Hvordan skal de bli skjernet inntil harmen er drevet over? Johannes ser naturens elementer — jordskjelv, storm og politisk strid — fremstilt som holdt tilbake av fire engler. Disse vindene er under kontroll inntil Gud gir ordet om å slippe dem løs. Deri ligger Guds menighets trygghet. Guds engler gjør hans befaling, idet de holder jordens vinder tilbake, for at vindene ikke skal blåse over jorden, heller ikke over havet og heller ikke over noe tre, før Guds tjenere er blitt beseglet på sine panner. Den mektige engelen

ses stige opp fra øst (eller soloppgangen). Denne mektigste av engler har i sin hånd den levende Guds segl, eller hans segl som alene kan gi liv, han som kan innskrive på pannene merket eller innskriften til dem som skal få udødelighet, evig liv. Det er denne høyeste engelens røst som hadde myndighet til å befale de fire englene å holde de fire vindene i tømme inntil dette arbeidet var utført, og inntil han skulle gi befalingen om å slippe dem løs. »

«De som seirer over verden, kjødet og djevelen, skal være de begunstigede som skal motta den levende Guds segl. De som ikke har rene hender, og hvis hjerter ikke er rene, skal ikke ha den levende Guds segl. De som planlegger synd og utfører den, vil bli gått forbi. Bare de som, i sin holdning overfor Gud, inntar stillingen til dem som angrer og bekjenner sine synder på den store antitypiske forsoningsdagen, vil bli anerkjent og merket som verdige til Guds beskyttelse. Navnene på dem som standhaftig ser etter og venter og våker for sin Frelsers tilsynekomst—med større alvor og lengsel enn de som venter på morgenen—vil bli regnet blant dem som er beseglet. De som, mens hele sannhetens lys stråler inn over deres sjeler, burde ha gjerninger som svarer til deres bekjente tro, men lar seg lokke av synden, reiser opp avguder i sine hjerter, forderver sine sjeler for Gud og besmitter dem som forener seg med dem i synd, vil få sine navn utslettet av livets bok og bli etterlatt i midnattens mørke, uten olje i sine kar sammen med sine lamper. ‘Men for dere som frykter mitt navn, skal rettferdighetens sol gå opp med legedom under sine vinger.’»

«Denne beseglingen av Guds tjenere er den samme som ble vist Esekiel i syn. Johannes hadde også vært vitne til denne høyst forbløffende åpenbaring. Han så havet og bølgene bruse, og menneskenes hjerter svikte av frykt. Han så jorden bli rystet, og fjellene bli kastet midt i havet (noe som bokstavelig talt finner sted), vannet der bruse og opprøres, og fjellene skjelve ved dets svulmende bølger. Han fikk se plager, pest, hungersnød og død utføre sitt fryktelige oppdrag.» Testimonies to Ministers, 445.